

nam puid tulles peäle, et tulli ja suits neid piddi taggasi hirmutama. Et se hone madal ja kattus wägga waene olli, se teggi meile kartust, et nemmad seält sisse piddid tulles. — Korraga ollid ka kolm tükki, kattusel, ja kui neljas tulli, kukkus se suitsu august sisse otsekohhe tullesse, — selle lastsin ma püssiga mahha.“

„Mart arwas, et nemmad ennam kattusele ei piddand tulles, — ja se olli ka jälle tõssi; ei nemmad sippund ennam kattusele, sest kattuse august paistis tulli, ja sedda nemmad kartsid. Agga ukse ja hakkende tagga olli keige se õ läbbi hirmus suur kissa ja kiskuminne. — Agga arwas ka Mart, et kui walge piddi tulles, et neid siis weel ennam piddi korjama, ja et meie neist milgikombel piddand lahti sama. Ja kui meie ka ses maiakeses nende eest monne päwa warjul piddime olles, siis tappaks meid wimaks nälg ja saaks meie surno kehhad neile ommeti roaks. Eht kui nemmad ka piddid arlahkuma, siis ei olleks meil hobbosid kellega

sedda preilit ärra sada siit kaugelt läbbi süggawa lumme.“

„Teisel hommikul, kui walge sai, näggime läbbi hakna aukude, et neid weel rohkem olli, kui õse, — kargasid jälle wahhest kummekonna kaupa kattusele, et se meie kaela piddi langema.

„Selle sure hädda sees pallusime keik, hirmo täis, kangeste Jummalat, et temma meie ello wõttaks hoida sesugguse kolleda surma eest, — ja ollime, et meie kedagi lota ei teadnud, wimist otsa odates kui pool surnud.“

„Korraga kuulsime ennam kui wiiskummend püssi pauko, kättide heält ja hüüdmist, ja koerte haukumist. Hundid kargasid kattusest mahha, ja jooksid sure hulgumisse ja kiskuga metsa. Mart teggi diete tassakeste ukse lahti, hüdis rõmo healega: „Hundid on keik kaddund, kättid tulleswad metsast wälja!““

„Siis läksime ka meie wälja, ja näggime omma ärrapeästjad, need näggid ka meid, ja tullid meie jure. Ärrapeästjatte perremees